

siger jo ikke: Denne Del af Statens Midler skal bruges til det og det, og denne Del til det og det, men man har regnet nogenlunde ud, hvad det hele vil koste, og hvad de ny Skatter ville indbringe, og saa har man sagt: Vi maa have en saa stor Formue- og Indkomstskat og en saa stor Ejendoms-skyld. Det ærede Medlem klagede tillige over, at Kommune tilskuddet var for lille. Ja, det have vi talt meget om. Jeg har aldrig været nogen Ynder af disse Tilskud til Kommunerne, jeg har egentlig stadig talt derimod, og det var maaske ogsaa mig, der ved 1ste Behandling først næv- nede, at man burde se at komme til en i sig selv hvilende Skattereform ved at tage noget af Tilskuddet fra Kommunerne. Jeg tror ikke, at Tilskuddet er til nogen Gavn for dem. Jeg tror tværtimod, at det er et uheldigt Princip at komme ind paa, saaledes at uddele Statens Penge til dem, særlig uheldigt, naar Statskassen ikke er synderlig velhavende. I og for sig havde jeg derfor intet imod, at det blev et mindre Beløb. Lad Kommunerne se at klare sig selv. Skal Staten støtte dem, saa lad den overtage nogle af de Udgifter, som den har paalagt dem, det bør ikke ske paa den Maade, at Staten uddeler i Flæng til den 1½ Million Kr. — Saa kom den ærede Taler ind paa det uheldige i at indføre en Ejendomsskyld med Fradrag for visse Ejendomme. Det er sikkert, at naar vi fra vor Side ere gaaet med til disse Fradrag, saa er det ikke uden stor Betænkelighed. Det er netop et af de Punkter, hvor det, om jeg saa maa sige, har knebet mest med at komme til et Resultat. Vi ere ikke glade ved disse Afdrag, som her ere foreslaaede, særlig fordi de ogsaa skulle have Betydning ved den kommunale Beskatning. De ere ikke videre rationelle, der kan ikke anføres nogen som helst Grund for dem, men vi kunde nu en Gang ikke komme uden om dem, da de ere foreslaaede fra Regeringens Side, og man ogsaa maatte tænke paa det andet Tings Stilling. Naar det ærede Medlem saa stærkt anker over, at man var gaaet med til dem, burde han ikke glemme, at hans eget Parti har foreslaaet at fritage Ejendomme paa 3,000 Kr. og derunder for Ejendomsskyld . . . . (Stemmer: Til Statskassen.) . . . . Ja, meget rigtigt, til Statskassen, men det kan dog ikke bringe Konsekvens i det ærede Medlems Standpunkt. Det forekommer mig derfor, at de Grunde, det ærede Medlem anførte for ikke at stemme for disse Lovforslag, ikke have saa stor Betydning, som han vilde

tillægge dem. Jeg vil tilraade mine Meningsfæller at stemme for Forslaget, som det foreligger.

Hey: Ved 1ste Behandling af disse Love her i Salen fandt jeg Anledning til at udtale, at Købstæderne vel med nogen Frygt saa ny Skattebyrder i Møde, men at de paa den anden Side, naar det heles Vel krævede det, og naar der ved Paalig- ningen af Bygningsskatten vistest Retfærdighed, ikke vilde være bange for at paa- tage sig saadanne Byrder. Da vi nu i Dag antagelig staa ved Afslutningen af denne Sag, vil jeg som Medlem af Udvalget og som det eneste Medlem af Udvalget, der ved denne Lejlighed første Gang har haft med Skattelovene at gøre her i Tinget, omtale min Stilling til denne Sag.

Hvis man spurgte mig, om jeg er tilfreds med denne Løsning af dette Spørgs- maal, man nu er ved at naa, kan jeg der- til svare baade ja og nej. Jeg er tilfreds, fordi jeg mener, at denne Sag maa nu have sin Afslutning. Denne syvaarige Krig maa afsluttes, hvis den ikke skal blive en permanent Hindring for et ønskeligt Lovarbejde paa mange Omraader. Jeg er tilfreds med den, fordi Resultatet, vi ere naaede til, er naaet ved et Samarbejde mellem Folk fra forskellige Sider, som, hvis det fortsættes paa samme hensyns- fulde Maade i Fremtiden, vil kunne faa stor Betydning for Rigsdagsarbejdet i dets Helhed. Jeg er ogsaa tilfreds, fordi Loven om den kommunale Beskatning opfylder saa mange af de Ønsker, som Købstæderne Gang efter Gang have fremsat. Men paa den anden Side maa jeg sige, at Reformen, som den nu sikkert træder ud i Livet, har en meget sort Plet, nemlig den fuldstæn- dige Ophævelse af Hartkornsskatterne til Staten. Jeg er ganske vis paa, at hvis man nu skulde tage Arbejdet paa Skatte- reformen op paa bar Bund, vilde man ikke gaa ind paa det Grundlag. Jeg er ganske vis paa, at man meget vilde betænke sig paa dette radikale Skridt. Som nyt Med- lem af Udvalget har jeg imidlertid særlig set, at det maa kaldes en politisk Nød- vendighed at gaa til denne Foranstaltning. Ganske vist tror jeg at have gjort den Er- faring, at skulde man have begyndt forfra, var der ikke noget Medlem, selv ikke af dem, der vilde have personlig Fordel deraf, som vilde have krævet denne Foranstalt- ning gennemført, og som egentlig ikke ønskede at komme bort fra disse Forhold, men det har været en politisk Umulighed. Jeg vil ikke komme ind paa, hvor An-